

Ա Ռ Ա Ն Յ Բ Ա Ր Կ Ո Ւ Թ Ե Մ Ա Ն

Մարդիկ եւ սէրս ուզեցին որ ես ըլլամ քաղցր ու հեզ,
Անձ մը առանց բարկութեան, առանց կիրքի եւ կռուի,
Մարդուկ մը մեղմ, հնազանդ, եւ կամքէ զուրկ՝ ընտանի
Մեծ կենդանի մը սիրուն որուն քնայր անգամ

Պիտի իր սանձն ունենայ: Աստուածներու բարկութիւնն
Անարդարին դէմ առ դէմ ուստի հարկ է որ մեռնի.
Ըլլամ ես զամբըռ մը մեծ միսին առջեւ անասամ,
Առանց փութի ձուկ մը մեծ եւ օձ մ'որմէ խայթոցն իր

Քաշուած նեւուած է իսպառ. անալիք ծով մը հսկայ,
Զմեռ՝ առանց կրակի. զարուն՝ առանց զեփիւռի.
Սիրամարգ մը վերջապէս որ չունի քեւ ու փետուր:

Այս կենդանին անսովոր ո՞վ կը սիրէ, ո՞վ կ'ընայ.
Վանակտնին պէս այն խեղճ, նեւած իր սուրբ վերահիւն,
Նեւուած ուրեմն արեւէն հաւասացեալ մարդերուն:

Ա.Ն.Ե.Լ.

☆☆

Անգիր, ե՛ւ անյայտ, ե՛ւ անյիշատակ՝
Ամայի դաշտում մի գերեզման կայ, —
Ո՞վ է հող դառնում այդ լուռ քարի տակ,
Ո՞վ է լաց եղել այդ քարի վրայ:

Համբըր քայլերով դարերն են անցնում,
Արեւոյսն երգում է իր գովըր զարնան,
Շուրջը ոսկեղէն արեւն են ծփում, —
Ո՞վ է երազել եւ սիրել նրան...

Ս.Ի. ԻՍՍ.ՀԱՅԵՍ.Ն